

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa

Jansen, Leonard

Coloniæ Agrippinæ, 1725

Casus XCIX. De Jurisdictione, & Approbatione Confessarii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39911

hic adde, quod etiam Confessarius Religiosus teneatur dictis casibus restituere, quantum sine infamia potest; poterit autem sine infamia, si ex suo peculio vel à suo Superiore petat aliquid ad necessarium & pium usum; imò oportebit emittere votum restituendi, si sic sub titulo pii voti

Superior sit facilius concessurus licentiam; Ratio horum est, quod lex naturalis restituendi obliget omnes, qui per ordinaria media satisfacere possunt; sed prædicta media respectu Religiosi sunt ordinaria, & per ea satisfacere potest, ut supponitur: ergo.

CASUS XCIX.

De jurisdictione & approbatione Confessarii.

Maro Theologus interrogatur: 1. An in Confessario requiratur jurisdictio, & à quo detur, & an quisvis Sacerdos illam habeat in venialia. 2. Quid de articulo vel periculo mortis. 3. An sufficiat licentia dolo vel metu extorta, præsumpta, ratihabita. 4. An absolvere vel absolvi possit excommunicatus. 5. An error communis dei jurisdictionem. 6. Quid de jurisdictione probabili. 7. Quid sit reservatio, & à quo fieri possit. 8. An se extendat ad merè interna vel venialia, & quid hic intelligatur per lapsum carnis, homicidium, &c. 9. An de peccato dubio; quid si post confessionem cognoscatur esse certò reservatum. 10. Quid si ignoret suo peccato reservationem esse annexam. 11. Quid si confessus habenti potestatem in reservata, oblitus sit unius reservati. 12. Quid de casibus Papæ reservatis injure communi; quid circa hæc possint Regulares. 13. Quid de casibus Bullæ Cœne. 14. An incurrat reservationem Papalem, qui

ignorat vel non recordatur annexam esse excommunicationem. 15. Quid de periculo mortis. 16. Quid de us qui Romam ire non possunt. 17. Quid de reservatis in Diocesi Coloniensi. 18. An reservatio Episcopi extendat se extra Diocesim, & qui absolvere possint. 19. Quid de casibus reservatis Regularium. 20. An requiratur approbatio, & qui eam dare possint. 21. An expiret per mortem dantis. 22. Quid de Confessario Regularium. 23. An Regularis approbatus validè & licitè absolvat contra voluntatem Superiorum. 24. Quid de Confessario Monialium. 25. An approbatus pro una Diocesi sit approbatus pro altera; & quid de Religioso peregrinante. 26. An Parochus suos valeat absolvere in aliena Diocesi, vel alienos Parochianos. 27. An desinens esse Parochus desinat esse approbatus. Pro Resolut.

QUÆR. I. Quid circa jurisdictionem Confessarii?

R. Seqq. 1. Ut Sacerdos validè absolvat, præter ordinem Sacerdotii

requiritur jurisdictio. Est de fide, ex *Conc. Later. Florent. Trid. sess. 14. c. 6.* & 7. ubi dat rationem, quod sententia non possit ferri nisi in subditos, subditos autem accipit per jurisdictionem. *Dices:* Ergo Papa à nemine poterit absolvi, quia nemini est subditus. *R. N. seq.* Papa eligendo Confessarium hoc ipso dat ipsi jurisdictionem in se, non quâ Pontificem, sed quâ hominem peccatorem. 2. Jurisdictio alia est ordinaria, alia delegata. *Ordinaria* dicitur, quæ competit ratione officii habentis annexam curam animarum, uti habet Papa pro tota Ecclesia, Nuntius Apostolicus pro sua provincia, Episcopus & ejus Vicarius pro tota Diocesi, Parochus pro sua Parochia, Prælati regularis pro suo monasterio. *Delegata* est, quæ purè competit ex commissione alterius, aliquando cum, aliquando sine potestate subdelegandi, prout voluit delegans. Delegatam pro tota Ecclesia ex privilegio habent Regulares, suppositâ tamen approbatione Episcopi localis. Omnes Sacerdotes etiam non approbati jurisdictionem habent in venialia ex consuetudine & consensu tacito S. Pontificis, *Lug. disp. 18. 1. 3.* eâ tamen uti non licet ob decretum Innocentii XI. editi Anno 1679. 12. Febr. teste Henno de pœnitentia *disp. 8. 9. 4. conclus. 3.*

2. 3. In articulo mortis, hoc est, quando mors moraliter certa proximè instat, undecunque hoc proveniat, quilibet Sacerdos etiam non approbatus, irregularis, excommunicatus, hæreticus, apostata, degradatus habet jurisdictionem absolvendi, si alius appro-

batus non adsit, qui absolvere possit & velit. Est communis & certa: quia potestas absolvendi data est ad salutem hominum, ergo, quando hæc salus maximè periclitatur, limitanda non est; imò *Syl. Suar. Nav. Carden. in 2. Crisi dis. 2. n. 424. Sporer n. 724.* id probabilius extendunt ad quodcunque probabile periculum, quale est v. g. periculosum iter, aut navigatio, difficilis partus, instans prælium, &c. Ratio est: quod in jure pro eodem sumantur articulus & periculum mortis, colligitur ex *c. si quis suadente 17. 9. 4. & c. eos qui de sent. excomm. in 6. 4.* Ad validè absolvendum probabilius sufficit jurisdictione metu extorta, quia datur simpliciter voluntariè: è contra non valet licentia per dolum obtenta, si dolus versetur circa substantiam vel principale motivum concedendi; neque acquiritur jurisdictio absolvendi per consuetudinem, nisi accedat consensus saltem tacitus Superioris, ut constat ex *c. si Episcopus de poen. & remiss. & c. Romana de sent. in 6.* Nec sufficit licentia interpretativa vel prudenter præsumpta, id est, quam daret Superior, aut certò creditur daturus, si rogetur; nec sufficit subsecuta rati habitio, sed requiritur consensus de præsentibus existens, & aliquo signo manifestatus, tunc, quando confertur Sacramentum, qualis est juxta communem, si Superior videat & sciat simplicem Sacerdotem audire confessiones, & non prohibeat, cum facilè possit, *Suar. Dicast. d. 10. n. 166.*

5. Ex-

4. 5. Extrà articulum mortis invalidè absolvit excommunicatus non toleratus, id est, publicè denuntiatus, vel notorius percussor Clerici, quia Ecclesia à tali sustulit omnem jurisdictionem; è contra validè absolvit excommunicatus toleratus, sed illicitè, nisi requisitus sit, & contritus, ut dicam *Cas. 114. q. 3.* An verò excommunicatus absolvi possit à peccatis, dixi *Cas. præced. n. 6.*

5. QUÆR. II. An error communis det jurisdictionem?

§. 1. *Error communis* est, quando quis à plerisque ibi existentibus existimatur habere jurisdictionem, quam tamen non habet; hic error aliquando conjunctus est cum titulo colorato, aliquando non. *Titulus coloratus*, seu non verus, sed apprensus & putativus, est collatio jurisdictionis, vel officii habentis annexam jurisdictionem, quamvis hæc collatio ob latentem aliquem defectum sit nulla, ut si tibi à vero collatore conferatur pastoratus simoniacè, habes titulum coloratum, & si communiter à Parochianis habearis pro vero Parocho, accedit error communis.

§. 2. Error communis cum titulo colorato dat jurisdictionem. Est ferè omnium & practicè certa. Ratio est: quia tunc ob utilitatem publicam & gravissima incommoda certò præsumitur Ecclesia supplere jurisdictionem, ex *l. Barbarius, ff. de off. prat. & c. infamis 3. q. 7.* Unde validè absolvit Parochus occultè simoniacus, excommunicatus, suspensus, aut cu-

jus approbatio occultè est revocata, vel expiravit.

§. 3. Solus error sine titulo colorato non sufficit; nam quamvis Innoc. Ostiens. Felin. &c. probabiliter dicant, Ecclesiam tunc supplere, quia hic æquè militat bonum commune, id tamen in praxi tutum non est, quia agitur de valore Sacramenti. Lex *Barbarius* (quæ videtur esse fundamentum hujus doctrinæ) loquitur de errore communi conjuncto cum titulo colorato; ergo si non adsit talis titulus, non est certum, quòd Ecclesia suppleat; neque est periculum tot incommodorum; nam rarò contingit, quòd error communis non sit conjunctus cum titulo officii, beneficii, approbationis, expositionis, privilegii ad confessiones audierendas, &c. *Carden. crisi 2. diss. 2. c. 6. n. 151. La Croix l. 6. p. 1. n. 115. Metz. l. 49. ar. 1. n. 24.*

6. QUÆR. III. An extra necessitatem sufficiat jurisdictio probabilis, hoc est, fundata in opinione verè probabili, quòd v. g. absit impedimentum, quòd solus error communis det jurisdictionem? &c. Affirmant *Sanch. Pont. Less. Bonac. Raster. Reding. Salma. t. 6. de pæn. c. 11. p. 5. Card. Metz. l. 1. 1.* Quia certum est, quòd consuetudo sciente & non improbante Superiore det jurisdictionem, *c. cum contingat, de foro compet. c. Romana eod. in 6.* Sed etiam certum est, quòd sit consuetudo absolvendi cum jurisdictione probabili, ut testatur *Suar. Arriag. Lug. d. 27. n. 32.* & ipsa experientia; ergo. 2. Error com-

munis cum titulo colorato certò dat jurisdictionem, ut supra dictum est; atqui si hìc erretur, est error communis, & plerumque adest titulus, ergo & si Ecclesia hìc non suppleat, sequuntur eadem incommoda, quæ ex errore communi, ergo hæc sententia est probabilissima, at non planè certa: tum quia probabiliter contradicunt *Suar. Vasq. Koning, Garcias. Oviedo, Salust. Pallav. Taberna, Marchant.* & alii, quos citat & sequitur *Gob. Cas. 3. n. 114.* tum quia consuetudo non est universalis, & Ecclesia videtur eam improbare, c. *si Episcopus 2. de pæn. & remiss. in 6.* Nullà quoque potest consuetudine introduci, quod aliquis præter sui Superioris licentiam confessorem sibi eligere valeat, qui eum possit ligare.

7. QUÆR. IV. Quid circa reservationem in genere?

8. Sequentia: 1. *Reservatio* est ablatio jurisdictionis respectu aliquorum peccatorum: potest autem hæc reservatio fieri ab omni eo, qui habet jurisdictionem ordinariam, qualem habet Papa pro tota Ecclesia, Episcopus pro sua diocesi, Superior regularis pro suis Religiosis; non tamen Parochus pro suis Parochianis; cum enim ipse sit immediatus Pastor suarum ovium, utique non reservabit sibi ipsi; in casu tamen, quo alium ab Episcopo approbatum delegaret, posset sibi peccatum reservare. 2. Quamvis peccata etiam merè interna reservari possint, cum ad hæc se extendat jurisdictionis Sacramentalis, quam concedit & per

consequens etiam limitare potest Ecclesia: attamen de facto non reservantur, nisi mortalia externa, & quidem graviora; si peccatum internum sit grave, externum leve, v. g. vulnerasti leviter cum animo occidendi, furatus es stufferum cum animo furandi materiam gravem; non incurris reservationem, quamvis furtum & percussio cæteroquin forent casus reservati, *Suar. Bonac. Lug. d. 20. n. 15.* Ratio est, quòd reservatio (utpote restringens potestatem absolvendi) sit odiosa, idèdque restringenda; ex eodem capite, si reservetur lapsus carnis, homicidium, id tantum intelligitur de actu consummato, v. g. de lapsu carnis per effusionem seminis in vas naturale, item de homicidio reverà secuto, non autem de lethali vulnere, nisi reservans aliter mentem suam declaraverit. 3. In dubio an hoc vel illud peccatum sit reservatum, hoc ipso non reservatur, sive dubium sit positivum, sive negativum, sive sit juris, ut cum dubitas, an reverà sit lex reservans ejusmodi actum, sive cum sit dubium facti, ut cum scitur, homicidium, procuracionem abortus, adulterium, &c. esse reservata, sed dubitas, an mors vel abortus sit secutus, an plenè, deliberatè, an ex actione à te posita, an persona sit uxorata, &c. idque tenet, etiam si præsumptio fori externi sit contra te, v. g. protulisti verba hæretica, sed dubitas an animo hæretico. Est communis cum *Sanch. Tamb. Metzq. Lug. n. 18. Dian. p. 4. t. 3. R. 4.* Ratio data est,

est, quòd reservatio, utpote odiosa, non debeat extendi ad casus dubios, sed ad certos & perspicuos; imò Gobat, Sporer n. 734. extendunt hoc probabiliter ad casum, quo bonâ fide confessus es non habenti facultatem in peccatum dubiè reservatum, etiam si post certò cognoscas esse reservatum; sed quoad hoc oppositum videtur probabilius, quia hoc ipso, quòd tibi certò constet, peccatum esse reservatum, pariter constat, Confessarium ordinarium ab illo non potuisse directè absolvere, ergo teneris illud de novo confiteri apud habentem facultatem in reservatum.

10. 4. Idem Sporer n. seq. dicit, posse absolvi pœnitentem, si ignoret suo peccato esse annexam reservationem; sed nec hoc videtur admitti posse, maximè si reservatio non sit merè pœnalis, sed simul medicinalis, qualis semper esse præsumitur; & praxis est contraria; ignorantia enim pœnitentis non facit, ut Confessarius accipiat jurisdictionem in peccatum, in quod aliàs non habebat, & certò si hæc sententia teneret, sola peccata Theologorum essent reservata, cum hi soli sciant casus in specie reservados.

11. 5. Communis est sententia, non ampliùs reservari peccatum, quòd oblitus es, dum confitebaris habenti potestatem in reservata, quia quamvis tunc non directè absolvaris à peccato omisso; attamen tollitur ejus reservatio, quia Confessarius saltem implicite voluit facere, quantum potuit; potuit autem tollere reservationem, cum hæc per se loquen-

do non requirat confessionem, ergo. Idem tenet, si talis confessio fuisset invalida defectu veri doloris, ita ut peccata tunc à quocunque approbato absolvi possint.

12. QUÆR. V. Quid circa casus reservados Papæ?

12. R. Sequentia: 1. Satis multi reservantur in jure communi, ut percussio clerici, duellum, simonia, &c. sed opus non est, ut in his Regularis approbatus & expositus multum divexet memoriam, quia Mendicantes, & omnes cum iis participantes, idedòque & Præmonstratenses habent privilegium ab his omnibus pro foro conscientie absolvendi, ut dicam Casu 116. q. 3. de absoluteione à percussione clerici dicam Casu 115. q. 3. ab hæresi *ibid.* 97. de absoluteione seu dispensatione à votis Casu 71. 2. Alii casus à Papa reservantur specialiter, & arctiùs in Bulla Cœnæ, sic dicta, quòd omni anno in Cœna Domini hæc Bulla de novo promulgetur, utpotè: *Hæresis, lectio, retentio, impressio librorum hæreticorum, appellare ad futurum Concilium, pyratiam exercere in mari Romano, bona naufragorum eripere, sine potestate imponere novas gabellas, falsificare litteras Apostolicas, personas Ecclesiasticas trahere ad tribunalia secularia, imponere onera Ecclesiasticis, & alia* plura, quæ in his partibus rariùs contingunt. Vide *Castrop. de conf. dis.* 3. ubi 20. Casus Bullæ Cœnæ fusè exponit; ipsam verò Bullam Cœnæ habes apud *La Croix l. 6. p. 2. n. 2054.* 3. Omnibus casibus Papalibus, sive in sive extra Bullam Cœnæ reservatis,

14. an-

annexa est excommunicatio latae sententiae Papae reservata, ita ut qui non incurrit excommunicationem, etiam non incurrat reservationem. Est communis Doctorum. Ab excommunicatione autem excusantur, qui ignorant eam delicto suo esse annexam, etiam si ignorantia sit mortaliter culpabilis, modò non sit omninò crassa & supina, ut dicam *Casu 113*. Quod diligenter notandum maximè pro secularibus in his partibus, qui rarò sciunt vel recordantur his casibus excommunicationem esse, ideòque communiter à quolibet Confessario absolvi possunt. 4. In articulo mortis vel ejus periculo si non adsit potestatem habens, potest quis Sacerdos etiam excommunicatus, haereticus, degradatus absolvere à quibusvis casibus reservatis, etiam Bullae Cœnz, *Trid. Sess. 19. c. 7*. Sed quid si haberi possit Regularis habens potestatem in reservata? 12. Adhuc probabiliter eligi potest quis approbatus, quia Tridentinum indistinctè dicit: *In articulo mortis nullam esse reservationem, Tamb. Herinx d. 6. q. 2*. Et de Parocho non esse dubitandum docet *Less. Gobat Cas. 3. n. 130*. cum hoc tamen onere, ut non absolvantur nisi præstito juramento, quòd sublato impedimento comparituri sint coram Superiore, ejusque mandato obtemperaturi, *c. ex tenore, c. ea, de sent. excomm.* Quod *Avila, Bonac. Tamb. l. 3. c. 6. n. 4*. extendunt ad solos percussores Clerici, quia de his tantùm loquuntur Canones; imò *Sporer* tantùm putat habere locum, quando res deducta est ad fo-

rum contentiosum; deinde debet præstari cautio de satisfaciendo parti laesæ, vel potius ipsa satisfactio, si possit, ante absolutionem: qui promissa non præstat, in excommunicationem reincident, *c. eos qui c. quamvis de sent. excom.* ab hac tamen absolvere possunt Episcopi & Mendicantes; hoc certum est, quòd absolutio valeat, etsi Confessarius præfatam penam non imponat. Vid. dicenda *Cas. 116*. necessariò hic recolenda, 5. Casus Papales etiam Bullae Cœnz sunt Episcopales, seu possunt absolvi ab Episcopo, quando est impedimentum perpetuum, vel diuturnum, quò minus pœnitens personaliter Papam adire possit, quia v. g. est impubes, senex, pauper, valetudinarius, & univèrsim, qui sine magna difficultate Romam ire non possunt, *c. mulieres, c. quamvis, c. de cetero, de sent. excom.* Eadem potestas etiam competit Regularibus, *Discastil. Gobat Cas. 8. n. 368. Sporer n. 751*. Neque opus est, ut absolutus ab Episcopo vel Regulari privilegiato postea compareat coram Papa, quia jam absolutus est ex potestate Apostolica delegata; si Episcopus vel Regularis privilegiatus adiri non possit, potest absolvere quilibet approbatus, & quidem ab aliis peccatis directè, à reservatis indirectè, cum onere petendi ab habente potestatem absolutionem directam à reservato. Idem tenet de eo, qui die festo sine gravi incommodo aut scandalo confessionem & Missam differre non potest, & non habet, qui à reservatis ab-

absolvere possit, tunc poterit confiteri Confessario ordinario cum onere jam explicato, *Sot. Sylv. Suar. Laym. 6. 12.*

17. QUÆR. VI. Quid circa reservationes Episcoporum?

R. 1. Casus Papales etiam occulti sunt reservati, ut jam certum est ex Propositione 3. & 4. ab Alexandro VIII. damnata; Casus tamen Episcopales plerumque non reservantur, nisi sint publici, ut videri potest ex propria eorum Agenda vel Synodo; in Agenda Colonienſi edita anno 1720. de Sacramento Pœnitentiæ n. 51. reservantur sequentia: *Homicidium voluntarium, sacrilegium, incendium Ecclesie deliberatâ voluntate procuratum, sodomia, raptus virginum, incestus cum consanguineis aut affinibus in primo aut secundo gradu, aut cum Sanctimonialibus, adulterium manifestum, injectio manuum violenta in parentes cum latione, sortilegia, veneficia, ligatura & omne maleficium, quo impeditur actus maritalis in conjugibus, perjurium manifestum, violatio fidei & votorum, simonia, heresis, apostasia, blasphemia magna serioque prolata.* De peccato complicitis Agenda pag. 52. habet sequentia: *Casibus reservatis adjicitur crimen complicitis, quo verbo intelligitur illa persona, quæ carnaliter cum Confessario peccavit, qualis pœnitens ab eodem Confessario complice ab illo ipso carnali peccato externo de se mortaliter peccaminoso (licet copula non intervenerit) sacramentaliter extra mortis periculum absolvi non poterit.* Unde patet, in hac Diœcesi reservari omnes Venereos

R. D. Jansen Pars II.

tactus, oscula, amplexus, pollutiones, &c. complicitis, cum hîc non detur parvitas materiæ, ut dixi *Cas. 11. n. 3.* Omnes præfati casus, excepto adulterio & perjurio, quantumlibet occulti, reservationi subjacent. Agenda *l. cit.* In his tamen retinendis non est crucianda memoria; nam in formula approbationis solet dari potestas absolvendi ab omnibus, excepto tantum uno vel altero, ideoque sufficiat hæc solum memoriter tenere. 2. Reservatio tantum habet vim in Diœcesi reservantis; hinc si pœnitens habens reservatum peregrinetur in aliena Diœcesi, in qua non est reservatum, ibi potest absolvi, saltem si iverit illuc in fraudem legis; e contra si peccatum in sua Diœcesi non sit reservatum, sit autem reservatum in aliena, in qua quis confiteretur, etiam absolvi potest, quia absolvitur ex vi jurisdictionis delegatæ à suo Episcopo, quæ se extendit ad tale peccatum. 3. A reservatis Episcopo absolvere possunt Pœnitentiarum in Ecclesiis Cathedralibus expositi, non tamen Mendicantes alii ad hoc non specialiter approbati, ut certum est ex Propositione 12. ab Alex. VII. damnata: *Mendicantes possunt absolvere à casibus Episcopis reservatis, non obtentâ ad id Episcoporum facultate.*

QUÆR. VII. Quid de casibus reservatis apud Religiosos? 19

R. De his videri debent cujuslibet Ordinis Statuta. Clem. VIII. anno 1593. statuit undecim tantum casus, ultra quos Superiores Regularium sibi plures vel alios nisi cum

T con-

consensu Capituli Generalis pro toto Ordine, vel Provincialis pro provincia, reservare non possunt; sunt autem: 1. *Apostasia à Religione etiam habitu retento.* 2. *Nocturna & furtiva è Monasterio egressio.* 3. *Veneficia, incantationes, sortilegia.* 4. *Proprietas contra votum paupertatis, quæ sit peccatum mortale.* 5. *Furtum notabile mortale de rebus Monasterii.* 6. *Lapsus carnis voluntarius opere consummatus.* 7. *Juramentum falsum in legitimo iudicio.* 8. *Procuratio, consilium vel auxilium ad abortum fetus animati etiam effectu non secuto.* (Hoc enim secuto incurritur reservata excommunicatio & irregularitas ex delicto homicidii voluntarii.) 9. *Falsificatio manus vel sigilli Officialium Monasterii.* 10. *Occisio seu vulneratio, seu gravis alicujus persone percussio.* 11. *Malitiosum impedimentum, retardatio vel apertio litterarum Superiorum ad inferiores, vel econtrà.* Unde inferitur cum March. & communi, Prælatum non posse præter prædictos casus alia peccata præcipere sub excommunicatione sibi reservata, quia Pontifex simpliciter excludere voluit omnes alias reservationes.

20. QUÆR. VIII. Quid de approbatione?

22. 1. Præter jurisdictionem requiritur ad validè absolvendum approbatio Ordinarii, quæ est authenticum testimonium Superioris de aptitudine ad absolvendum sacramentaliter. 2. Approbare possunt Nuntius Apostolicus pro sua Nuntiatura, Episcopus & ejus Vicarius pro sua Diocesi;

idem dicendum de Abbate habente jurisdictionem quasi Episcopalem in Diocesi nulli Episcopo subjectam, communis Doctorum; imò jus approbandi simpliciter ad audiendos sæculares & Moniales ab inferiori Prælato probabiliter præscribi posse, sicut & alia jura, dixi *Casu 78. n. 13.* 3. Potest approbatio dari vel restrictè ad certum tempus & personas, vel illimitatè; illimitata non expirat per mortem dantis, (idem dic de jurisdictione) sed per solam revocationem, ut habet communis, & certum est ex praxi. 4. Regulares etsi jurisdictionem immediatè accipiant à Papa, tamen indigent approbatione Ordinarii, ut validè absolvant sæculares, quod addo, quia ut audiant Regulares, ad valorem requiritur & sufficit licentia Superioris. Nam 5. si Religiosus contra voluntatem Superiorum procuret sibi approbationem Episcopi, & confessiones sæcularium audiat, peccat quidem contra obedientiam mortaliter vel leviter, prout Superior scitur esse graviter vel leviter invitus; validè tamen absolvit, quia & jurisdictionem & approbationem habet in subditos Episcopi, *Laym. Tamb. l. 5. c. 5. §. 2.* 6. Ad audiendas Moniales etiam exemptas requiritur approbatio specialis Episcopi, in qua expressè fiat mentio Monialium, ita ut si approbatio fiat pro uno tantùm Monasterio, vel pro una tantùm vice, non valeat pro aliis, ut constat ex Bulla Greg. XV. *Inscrutabili Dei providentia*, & Clem. X. *Superna magni Patris-*

21.

22.

23.

24.

25. *Patris - familias*, quæ prodiit anno 1670. quæ ad longum refertur in Synodo Colonienſi ultimâ, & per conſequens in hac ur̄i & in Diœceſi Paderbornenſi & Monafterienſi eſt recepta; hæ tamen Bullæ non loquuntur de Monialibus extra Monafterium degentibus, ideoque hæc à quolibet approbato abſolvi poſſe, docet *La Croix n. 1526.* ubi exhibet prædictam Bullam Clem. X. 7. Approbatus pro una Diœceſi non eſt approbatus pro omni, prout nunc quoad Regulares certum eſt ex Clementina cit. Hinc Religioſus approbatus v. g. in Diœceſi Colonienſi non poteſt in Diœceſi Leodienſi exiſtens validè audire confeſſiones ſæcularium Colonienſium. Dico, *ſæcularium*; nam ſuum ſocium & quosvis Religioſos de licentia, quorum intereſt, ubique audire poteſt, quia Superiores Regularium habent privilegium ſibi & ſuis eligendi quemcunque Sacerdotem etiam non approbatum ab Epifcopo. Sed quid ſi Regularis cum licentia Superioris peregrinetur, an poſſit eligere Sacerdotem non approbatum etiam ſæcularem, ſi non adſit Regularis? *R. Probabiliter affirmant Suar. Tamb. ſup. Sporer n. 865.* quia Religioſi habent

privilegium eligendi Confessarium non approbatum, ſi conſentiant Superiores; atqui præſumuntur conſentire, quamdiu non conſtat de diſſenſu vel contrario ſtaturo: ergo multò magis poterit talis Religioſus confiteri ſuo leccio Sacerdoti ſimplici. 8. Quoad Parochum manet probabile, quòd ſuos ſubditos, ſaltem ſi cum eis peregrinetur, in aliena Diœceſi eos ibidem poſſit abſolvere, quia hoc nullibi prohibet Eccleſia, *Illſung, Lug. n. 42.* ubi *n. 14.* dicit, Parochum approbatum pro ſua Parochia eo ipſo etiam eſſe approbatum pro tota Diœceſi, quod confirmat praxis Germaniæ, teſte *Gobat ſup. n. 45.* ita ut alienos Parochianos cum tacita ſaltem licentia proprii Parochi licitè & validè audire poſſit, niſi aliud declarat loci Ordinarius, uti modò in Diœceſi Colonienſi. 9. Si quis deſinat eſſe Parochus, etiam deſinit ejus approbatio, ut habet communis, niſi fuiſſet approbatus independenter à beneficio parochiali; deſinente tamen approbatione Parochi non deſinit approbatio Sacellani, vel Vicarii approbati in ſubſidium Parochi, quia principaliter approbatur ratione loci vel Communitatis, non ratione Parochi.

